

Додѣто артистътъ произнасяше вѣло и напѣвателно тие фрази, отъ които всѣка съотвѣтствуваше на новото завъртане ключа на панорамата, азъ вливахъ очитѣ си въ чъртитѣ на лицето му. На всѣка минута тѣ ми ставахъ по-малко чужди. Тѣ будяхъ въ ума ми неясни, мъгливи спомени за нѣкакъвъ забравенъ, отдалеченъ периодъ на моя животъ, заглъхналъ въ мъжделивостта на миналото. Нѣкакъвъ свѣжъ дѣхъ отъ моето дѣтство лѣхна възъ мене.

Но въ каква свръзка бѣше това лице съ въспоминанията ми отъ онова врѣме? Азъ даже зехъ да виждамъ познайница нѣкаква — и въ панорамата! Да, въпрѣки неузнаваемий си отъ оваляностъ и крѣпки видъ, въ нея се запазваше нѣщо видено и познато за мене; нѣкои бѣлѣзи въ тая машина, които неможахъ да разбера кои сж и дѣ сж, ми говоряхъ, че тя е сжщата, сжщата оная, що сжмъ видѣлъ, и почти любилъ, нѣкога: дѣ? кога? не помняхъ.

— Смиртъ на руски царъ Александръ втори!

Изведнажъ този гласъ, монотоненъ и плачевенъ, сѣгна душата ми, дръпна булото отъ очитѣ ми: азъ разбрахъ кого имахъ прѣдъ себе си:

Той бѣше *Йоргу Панормаджиятъ*!

Има въспоминания отъ дѣтинската възраст, които упорито траятъ и прѣбждватъ въ всичката си плѣнителна сила; гѣ прѣживяватъ много други по-силни и по-рѣзки отъ послѣлюющитѣ епохи на нашия животъ; могатъ каквито щатъ потреси да произлѣзятъ въ нашето нравствено сжщество, люти страдания да изнурятъ, оболжатъ и истриятъ нашата душа, но тие въспоминания стожатъ живи, макаръ и спящи, въ нея, както стариннитѣ надписи на излузенъ отъ вѣковетѣ мраморъ, покрити съ праха на врѣмето.